

[Glistrup]

så vi kan få tilstrækkeligt lave omkostninger i erhvervslivet, så staten ikke suger al kapital ud af det, sådan som vi jo også nu vedtager i en dagsorden, at den stat, som sidder og hugger al kapitalen i øjeblikket, skal til at være tilbageholdende, således at erhvervslivet kan få pengene til en lav og en rimelig rente. Det er væsentlige skattnedsættelser, der skal til.

Så kom statsministeren, til trods for at jeg selv havde fortalt ham om det tidligere på dagen, og spurgte: hvor er det dog lykkedes i andre lande at opnå sådanne resultater? Statsministeren ville ikke godtage Schweiz, fordi han sagde, at Schweiz var et meget specielt land. Ja men hvorfor gør vi så ikke Danmark til et specielt land? Vi kan da bare gøre os til det samme som Schweiz, det er der ingen der forbyder os, hvis vel at mærke flertallet i denne sal vil stemme for det. Men jeg nævnte i øvrigt også Japan, som har 20 pct.s offentlig sektor, og som derfor kan have fuld beskæftigelse, samtidig med at man har en lav rente, fordi man holder sig inden for de rammer, som der er økonomisk bærekraft til. Vi kunne have nævnt Ludwig Erhards Tyskland, vi kunne have nævnt H. C. Hansens Danmark. Der er masser af lande, som har vist, at når de holder skattetrykket i ave, skaber de høj levestandard og fuld beskæftigelse, og det var det, vi skulle lære her i Danmark og her i denne sal og have mod til at gennemføre.

Så gør statsministeren det, jeg og fremskridtspartiet taler om, at nu skal vi sørge for at sætte skatten ned, til, at jeg skulle have talt om at sætte lønnen ned. Tværtimod har jeg talt om, at lønindtægten for den enkelte i allerhøjeste grad skal være stigende. Det er socialdemokratiet, der sætter lønnen ned for folk. Som LO her rigtigt fastslår, er levefoden konstant faldende, men fremskridtspartiet går skam ind for at sætte lønnen op. Det, vi går ind for at sætte ned, er lønomkostningen for arbejdsgiverne, nemlig den del af lønomkostningen, som går til uproduktive formål, til en bunke papirjætter, som staten kommer med, og den del af lønomkostningen, som går til skatter, der bare skal bruges til meningsløse offentlige udgifter. Så er det, at statsministeren siger: uh, sikke nogle væmmelige fremskridtsfolk, de vil have et skattetryk, der kommer ned på omkring nul. Nej, vi har ganske klart fremhævet, at vi vil have et skattetryk af størrelsesordenen 30-35 pct.,

altså ca. halvdelen af det, som man er kommet på i dag i Danmark, hvis man ikke blev ved statsministerens forældede tal for 1978, som jo var baseret på dengang, da man endnu før SV-regeringens dannelse havde den fornødne respekt for fremskridtspartiet og derfor holdt skattetrykket nogenlunde nede. Det tør nok siges, at i hvert tilfælde fra og med at man reelt fik flertalsregeringen med hr. Anker Jørgensen og hr. Christophersen i spidsen, begyndte det offentlige udgiftstryk at stige og eksplodere i dette land, og derefter er 1978, som statsministeren henholdt sig til, et meget, meget dårligt år at operere ud fra.

Statsministeren har jo så ganske rygende uret, når han sagde, at der ikke var kommet noget alternativ. Jeg stod her og demonstrerede, at vi havde en præcis, alternativ åbningstale med lovforslag og det hele, de 119 lovforslag, der kunne klare det, og vi har et fuldstændigt, alternativt finanslovforslag, som letter skattetrykket, og som derfor sætter folk i arbejde, fordi lønomkostningerne falder. Derfor er det simpelt hen misbrug af folketingets talerstol at sænke debatniveauet på en sådan måde, som statsministeren her gjorde ved simpelt hen at argumentere ud fra, at de andre partier i diskussionen har taget andre standpunkter end dem, de virkelig har. Derfor skulle statsministeren forsøge at lære at lytte til, hvad andre siger og kommer med af forslag, og derefter diskutere ud fra, hvad de andre virkelig har sagt, i stedet for at pådutte dem nogle meninger, som de vitterlig ikke har og aldrig nogen sinde har gjort gældende.

Men statsministeren lå jo på samme lave plan som det dagsordensforslag, vi vel efter den nye praksis skal stemme om her i dag, før vi går over til endeligt at vedtage som nr. 4 i rækkefølgen hr. Camres forslag, nemlig det forslag, som hr. Waldorff har stillet, og hvori man genopfrisker, hvad forskellige socialister fra socialdemokratiet og SF tidligere har sagt, baseret på, at hvis man eksporterer til andre lande, der også ønsker at eksportere, gør man livet besværligere for disse andre lande. Hvad er det for noget pærevrøvl? Tværtimod er det da sådan, at jo mere man handler med de andre lande, jo rigere bliver de, og jo mere kan de også få mulighed for at eksportere. Summen af arbejde og summen af vareproduktion er ikke konstant. Der